

Ալեքսանդր Ծատուրյան

Հիշողություն

(Ծովի սուաջ)

Կա՛ր ժամանակ սերըս ծով էր,
Սիրտըս խաղուն մի նավակ.
Սիրո ծովում նա լողում էր,
Հառաջ սահում համարձակ:

Հեռո՛ւ չէր ավին, աղջի՛կ չըքնաղ,
Չէի՛ն հուզվում ալիքներ.
Ծովն էր հստակ, ծովն էր խաղաղ,
Հեռվում փարոս քո պատկեր...

Բայց, ա՛խ, հոգյա՛կ, դեռ չըհասած
Ես դավար ափ խաղա՛ղ վայր,
Մարդկանց կիրքը, մարդկանց նախանձ
Ծով նետեցին քար ու ժայռ...

Պտտրվեցավ ծովը սիրույս,
Փշրվե՛ց իմ սիրտ իմ նավակ.
Հանգա՛վ փարոս չըկա՛ս դու, կո՛ւյս...
Դարձյա՛լ ես ո՛րք, ես մենա՛կ...